

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3969/2019
12.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божицара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босилковића и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Јелена Рајачић, адвокат из ..., против тужених ЋЋ, чији је пуномоћник Љиљана Попадић, адвокат из ... и ЕЕ, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог ЋЋ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 731/19 од 07.08.2019. године, у седници одржаној 12.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог ЋЋ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 731/19 од 07.08.2019. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог ЋЋ изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 731/19 од 07.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П1 242/17 од 03.12.2018. године, која је исправљена решењем истог суда П1 242/17 од 23.05.2019. године, ставовима првим, трећим, петим и седмим изреке обавезани су тужени да тужиоцима за период од 01.05.2014. године до 31.08.2015. године солидарно исплате и то: тужиоцу АА на име накнаде за исхрану у току рада 77.887,30 динара са законском затезном каматом почев од 04.05.2018. године па до исплате и 31.445,13 динара на име законске затезне камате за наведени период обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 03.05.2018. године; тужиоцу ББ на име накнаде за исхрану у току рада 75.880,03 динара са законском затезном каматом почев од 04.05.2018. године па до исплате и 30.947,32 динара на име законске затезне камате за наведени период обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 03.05.2018. године; тужиоцу ВВ на име накнаде за исхрану у току рада 74.429,57 динара са законском затезном каматом почев од 04.05.2018. године па до исплате и 30.276,88 динара на име законске затезне камате за наведени период обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 03.05.2018. године; тужиоцу ГГ на име накнаде за исхрану у току рада 77.993,03 динара са законском затезном каматом почев од 04.05.2018. године па до исплате и 31.950,87 динара на име законске затезне камате за наведени период обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 03.05.2018. године и тужиоцу ДД на име накнаде за исхрану у току рада 74.145,10 динара са

законском затезном каматом почев од 04.05.2018. године па до исплате и 30.528,43 динара на име законске затезне камате за наведени период обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 03.05.2018. године, као и да свим тужиоцима солидарно исплате на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора од по 28.433,76 динара са законском затезном каматом почев од 04.05.2018. године па до исплате и од по 1.641,18 динара на име законске затезне камате за наведени период обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 03.05.2018. године. Ставовима другим, четвртим, шестим, осмим и десетим изреке обавезан је тужени ЕЕ да тужиоцима за период од 01.09.2015. године до 31.12.2016. године исплати и то: тужиоцу АА на име накнаде за исхрану у току рада 70.445,75 динара са законском затезном каматом почев од 04.05.2018. године па до исплате и 15.702,78 динара на име законске затезне камате за наведени период обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 03.05.2018. године; тужиоцу ББ на име накнаде за исхрану у току рада 73.332,38 динара са законском затезном каматом почев од 04.05.2018. године па до исплате и 16.975,18 динара на име законске затезне камате за наведени период обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 03.05.2018. године; тужиоцу ВВ на име накнаде за исхрану у току рада 68.899,59 динара са законском затезном каматом почев од 04.05.2018. године па до исплате и 15.607,43 динара на име законске затезне камате за наведени период обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 03.05.2018. године; тужиоцу ГГ на име накнаде за исхрану у току рада 74.242,19 динара са законском затезном каматом почев од 04.05.2018. године па до исплате и 16.949,23 динара на име законске затезне камате за наведени период обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 03.05.2018. године и тужиоцу ДД на име накнаде за исхрану у току рада 76.435,03 динара са законском затезном каматом почев од 04.05.2018. године па до исплате и 17.471,30 динара на име законске затезне камате за наведени период обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 03.05.2018. године, као и да свим тужиоцима исплати на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора од по 28.433,76 динара са законском затезном каматом почев од 04.05.2018. године па до исплате и од по 6.478,17 динара на име законске затезне камате за наведени период обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 03.05.2018. године. Ставом једанаестим изреке обавезани су тужени да тужиоцима солидарно накнаде трошкове поступка од 357.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 731/19 од 07.08.2019. године, ставом првим изреке делимично је преиначена првостепена пресуда исправљена решењем истог суда П1 242/17 од 23.05.2019. године и одбијен захтев за накнаду трошкова поступка преко 291.500,00 динара. Ставом другим изреке одбијене су жалбе тужених у осталом делу и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ЂЂ је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне

примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаном пресудом, одлучено је о исплати тужиоцима трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, те су тужени солидарно обавезани да наведене накнаде са припадајућим затезним каматама плате тужиоцима за период од 01.05.2014. године до 31.08.2015. године, док је за период од 01.09.2015. године до 31.12.2016. године тужени ЕЕ обавезан да наведене накнаде плати тужиоцима са припадајућим затезним каматама. Врховни касациони суд налази да је побијана одлука донета у складу са правним схватањем израженим у одлукама Врховног касационог суда са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, о постојању права тужилаца на исплату тражених накнада и о њиховој висини, али и о солидарној обавези тужених за период до 31.08.2015. године. Уз ревизију јесу достављене одлуке којима је одбијен захтев тужилаца у односу на исте тужене, али пресуда Врховног касационог суда Рев2 205/2015 од 25.02.2015. године, као и одлуке Уставног суда Уж 2598/11 од 07.03.2013. године и Уж 5886/11 од 27.02.2014. године, не представљају одлуке донете у истој правној ствари и са истим чињеничним стањем, с обзиром да је наведеном одлуком Врховног касационог суда одлучено о накнади зараде за сменски рад, а одлукама Уставног суда Уж 2598/11 о праву на накнаду за исхрану и регрес запослених у МУП-у, код којих је ово право регулисано другим посебним законом и на другачији начин у односу на запослене код тужених. Одлука Уставног суда Уж 5866/11 заснована је на другачијем чињеничном стању, јер се потраживање у односу на тужену ЂЂ односи на период до 31.12.2010. године, када су били на снази други општи акти овог туженог у односу на период потраживања у овој правној ствари. Остале одлуке нижестепених судова које су достављене уз ревизије, а које се односе на исти вид тражене накнаде, не представљају доказ о неуједначеној судској пракси, с обзиром да нису достављени и докази да су у наведеним предметима одбијени ванредни правни лекови - ревизије, изјављене против правноснажних судских одлука којима је одлучено на другачији начин у односу на одлуку у овој правној ствари.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизијама тужених, као изузетно дозвољеним, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате тужиоцима на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора поднета је 15.06.2017. године, а поднеском од 25.05.2018. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде цени се у односу на сваког тужиоца појединачно. С обзиром да они нису јединствени и нужни супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, побијана вредност спора по ревизији туженог ЂЂ у односу на тужиоца АА је 149.407,37 динара, у односу на тужиоца ББ је 146.902,29 динара, у односу на тужиоца ВВ је 144.781,39 динара, у односу на тужиоца ГГ је 150.018,84 динара, а у односу на тужиоца ДД је 144.748,47 динара. Ови појединачни износи, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представљају динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија туженог недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић